tütre Leenaga. Mina mäletan weel, otsegu oleks see wast mullu olnud, kui see kena ja wiisakas naene meie külasse tuli, ja kõik panime imeks mis kallid ja peened riided ja uhked asjad temal olid, otsegu suurt sugu inimesel. Kül rahwas jutustas sest paarist kaa mõnda kurja ja et mees oli, naese wastu armata, liig wana, ja silmist näutu, aga naene otsegu lillekene. Kes teab kuidas nende asi oli, aga weike tütarlaps oli küla laste meelest wääga armas. Tema ema õpetas teda kodu ja enam kui koolmeister oskas, ja laulma õppis Leena, et see on imeline kuulda, otsegu Jumala inglid laulawad."

„Korraga ema jäi haigeks. Kül kutsuti tohtrid kaks ja kolm teda waatama, aga seal ei aidanud inimeste abi, ega ükski rohi. Temal oli tiiskuse haigus ja ta lõppes pääw pääwalt waesemaks. Nii kui lumi kewade kaub päikese paistel, nõnda kadus temagi kewade siit ilmast Waene weike Leena nuttis kül palju, aga mis seal oli parata? Ei inimese abi sinna enam ei mõõdunud!"

„Kaks aastat pärast seda, õiete Jõulu eel, jäi nüüd kaa kirjutaja haigeks. Neli nädalat oli ta maas, ja rahwas rääkis, et tema olnud soojas tõwes. Tema kolmeteistkümne aastane Leena tallitas teda, et ükski paremine ei oleks jõudnud. Kül ta kandis tema eest häästi hoolt, aga surma wastu rohtu kustki poolt pole leida."

„Sai tema wara kohtu kirja pandud, siis ilmus, et weikese Leenaga kül oli hale lugu. Kõik tema ema riided ja kallid asjad said auksioni pandud ja waewalt sai wõlg tasutud, aga lapsele ei jäänud kopikatki. Seal ta nüüd on üks sandi-laps, isata, emata ja warata. Täna peab nüüd koguduse kulu peale teda kellegi jure pandama, et aasta ümber weel wõib koolis käia, ennegu ta teenistuse kohta peab nõudma. Et útle nüüd, Peetri onu, eks see ole üks wääga hale lugu? See teeb mulle walu, otsegu oleks kiwi mu südame peale langenud!"

Mõnda rääkis perenaene ja pühkis põllega oma silmi.

Peeter ei lausunud sõnakest, lükkas õlle kannu kõrwale ja läks õue. Seal ta käskis sulast

Eesti-ma rahwa Kalender 18[illegible]k. 2